

DEXTER

de Alexa Băcanu

Personajul este în boxa acuzațiilor. Respiră greu, pare că încearcă să se controleze, dar nu are aer și începe să horcăie. Ia un pahar de apă de pe masă și bea. Își revine încet.

Lume... Lumea... nu e ușor să-i faci față. Un om singur poate fi minunat, mai mulți oameni sunt deja o entitate separată, un monstru cu mai multe fețe. Un balaur cu mai multe capete, cum ar veni. Tai unul, cresc două în loc. Multe capete și nici un strop de creier... "Singurătatea e putere; să depinzi de prezența mulțimii e slăbiciune. Omul care are nevoie de o mulțime care să-l motiveze, e mult mai singur decât crede." (*zâmbește nostalgic*) Citatul preferat al mamei...

Părinții mei m-au instruit să devin medic de la vârsta de trei ani. Mi-au vorbit despre puterea de a vindeca, despre arta tămăduirii, pentru că e, într-adevăr o artă, iar medicul demiurg. Să luăm chirurgia, de exemplu, domeniul meu. Gândeți-vă, o mișcare potrivită și omul e salvat, una greșită și omul moare. Nu există putere mai mare (*zâmbește*) Credeți că vorbesc prea mult despre **putere**? Ce e, de fapt, puterea? Eu zic că e informație. Cu cât știi mai multe, cu atât devii mai puternic. E îngrozitor de simplu, de fapt. E ca în povestea cu Pomul Cunoașterii. Accesul era interzis pentru că asta i-ar fi oferit omului o cunoaștere divină, și implicit o putere egală cu a lui Dumnezeu.

Puterea nu e pentru toată lumea. De fapt, pentru cei mai mulți, fericirea stă în slăbiciune, în lipsă de cunoaștere. Voluptatea sclaviei, e și asta ceva. Să nu trebuiască să gândești singur, să nu fii nevoit să iei hotărâri, să te târăști modest în umbra altora, să nu fii niciodată responsabil pentru nimic. De aici s-a născut probabil și masochismul. Aș zice că masochiștii sunt, în general, oameni puternici, dornici de slăbiciune, stăpâni cu aspirații de servitori.

Dar despre ce vorbeam? Ah... despre Pomul Cunoașterii. Aparent, povestea e simplă. Dumnezeu nu vrea concurență, așa că interzice cuplului adamic să guste din fructele aducătoare de putere divină. Dar, întreb eu, de ce era respectivul pom etalat atât de ostentativ, în mijlocul grădinii? Atunci când interzici copilului să se joace cu focul, pui chibriturile unde să nu poată ajunge, nu i le fluturi pe sub nas. Asta e deja o invitație. Părerea mea e că Dumnezeu își dorea, în secret, ca ei să nu-L asculte, cred că până și El voia să l se mai ia din responsabilitate de pe umeri. Așa că i-a împins, cu delicatețe, spre păcat, spre cunoaștere, spre putere, spre liberul arbitru. De aici s-ar putea înțelege că Dumnezeu are câteva trăsături masochiste... Cred că în fiecare din noi zace un mic masochist, chiar și în Cel după al cărui chip suntem făcuți.

Desigur, e doar o teorie. Dar ce-am mai divagat, nu mai știu de unde pornisem.

Cred că vorbeam de cunoaștere și putere. De exemplu, principala mea motivație de a da la medicină a fost dorința de a cunoaște mai bine **femeia**. Asta vine, bineînțeles, după chemare, pasiunea de a vindeca, dorința e a te pune în serviciul omenirii etc. Deci, femeile. Au exercitat mereu o anume fascinație asupra mea. Fascinația vine din ignoranță. Așa că, am încercat să le înțeleg. O dată ce le-am descifrat misterul, am

înțeles că nu am nevoie de ele. Dar drumul parcurs până la această înțelegere a fost infernal.

Până la opt ani subiectul nu m-a interesat deloc. De fapt, opt e pentru mine o cifră magică. Până la această vârstă m-am luptat din greu cu astmul. A fost îngrozitor, să nu știi, mori, trăiești, dacă da, pentru cât timp? Norocul meu a fost mama, care nu m-a părăsit nici o clipă. Și asta e metafora vieții mele. Pentru că nu aveam voie: tabere, efort, jocuri normale, practic tot ce ține de socializare, a trebuit să compensez cumva aceste lipsuri, să învăț din alte surse ceea ce alții învățau din experiența vieții. Asta a însemnat Animal Planet, Discovery Channel și multe, multe cărți. Un copil normal cădea și-și rupea genunchii, eu învățam despre gravitație. El își plimba câinele, eu învățam despre rase canine, el se bătea, țipa, alerga, eu aflam de la Hegel că nimic măreț în lume nu s-a făcut fără pasiune.

Am avut o mamă care întotdeauna a considerat că a vorbi ceva înseamnă să dai un rost vieții tale, atâta timp cât poți să transmiți o idee interesantă, o idee magică, dacă chiar asta dorești. În fine, nu mă plâng. M-a ajutat doar să fiu mult mai conștient de ce se întâmplă în jurul meu, să cunosc lumea în care trăiesc și să pot, astfel, să o controlez. Pe ea, dar și pe mine... Pe lume, nu pe mama.

Am învățat că trebuie să fii foarte bine informat despre orice nou lucru pe care vrei să-l abordezi, dacă speri să ai succes total, fizic, intelectual și spiritual. Așa am procedat, bineînțeles, și cu femeia. A trebuit, mai întâi, să aflu ce este aceea o femeie, componentele de bază, practic. Sau, mai explicit, lucrurile care o diferențiază de un bărbat. Așa că am studiat atlase cu corpul uman, există acum unele și pentru copii, sunt foarte drăguțe, colorate, cu fotografiile, le mai răsfoiesc din când în când ca mod de relaxare... Partea cea mai frumoasă: până la opt ani vrei Walt Disney, apoi vrei filme mai... explicite. Iar după aceea vrei să pui în practică ce ai văzut, să farmeci, să... Așa. Da. Eu am vrut să știu cum e să ai o relație și Aristotel mi-a explicat foarte clar. Orice relație e bună, atâta timp cât ambele tabere au de câștigat. E întotdeauna vorba de un troc, în orice raport uman. Tu îi dai afecțiune, ea îți dă sex. Sau invers. De obicei e așa: ea nu are destulă dragoste, el are prea mult sex, dar nu face nimic pentru asta. Răspunsul e undeva la mijloc. El când vrea să o impresioneze "muncește" pentru ea. Iar ea, dacă e fericită, comunică. și așa se face că unii bărbați au capul calendar. Ideea e că trebuie să te faci necesar ca să obții ceea ce îți dorești. Aici l-am chemat în ajutor pe dr. Reuben, autorul cărții "Tot ce ai vrut să știi despre sex dar ți-a fost frică să întrebi". Pentru că trebuie să recunosc cu umilință că am avut întotdeauna un mare viciu: **sexul**. Mi-a plăcut enorm să citesc despre el. Mi-a plăcut și propriu-zis, bineînțeles... Dar când treci la fapte, trebuie să o faci pregătit în totalitate. Adică, să ai în vedere toate lucrurile care trebuie luate în considerare atunci când vine vorba de o relație: a) o relație stabilă, b) înțelegerea bună, c) fericirea. Primele două le treci cu mai mult sau mai puțin sex; dar pentru ultima e nevoie de dragoste. Asta înseamnă că ea trebuie mereu stimulată, are nevoie de orgasm. și aici vine partea grea, mi-a explicat dr. Reuben. Ai labiile mari, labiile mici și clitorisul. E ca o scenă, dai la o parte perdeaua care sunt labiile mari, apoi dai de labiile mici, după care – voila! protagonistul de pe scenă, care stă acolo și așteaptă mesajul celui care se uită. Relația actor-spectator funcționează în ambele sensuri. E și aici un troc, nu?

pauză

Cred că vorbeam de mesaje. În cazul de mai sus, acesta e o limbă umedă. Presiunea produce plăcere, orice manual de sexologie vă poate confirma.

Femeile din viața mea... Primul chip care îmi apare în minte e acela al mamei. Prima și cea mai importantă, încă, până la vârsta de 35 de ani. Cum e mama? Mă rog, cum era? Păi, în primul rând, faceți un calcul. M-a născut la 40 de ani, ceea ce e un plus mai ales pentru mine, înseamnă că moștenesc niște gene extraordinare. Sau că cineva acolo sus i-a zâmbit întreaga perioadă de gestație. Dar cel mai probabil e prima variantă.

Mama are, mă rog, avea vârsta de 75 de ani. Se ține...ținea foarte bine. Abia de i-ai da 60. N-am mai auzit-o tușind din liceu. Și cum să nu fie așa când dormi ca un prunc, mânânci bine, ești sănătos tun? Iar oamenii sănătoși, cum ar spune Jung, nu-i torturează pe ceilalți, pentru că, îndeosebi cei torturați devin torționari.

Mama e bună ca fronzela caldă. Nu ai zice, văzând din afară, dar în sufletul ei asta e. Esența ei, adică, e bună. Doar că are un mod foarte personal de a o scoate la iveală. Întreaga ei viață s-a învățat în jurul meu. Mereu am avut senzația că asta e pasiunea ei: să aibă grijă de mine, chiar dacă uneori prea multă. Atributul din cărți ar fi ceva de genul "mamă-cloșcă". Cea care dorește să-i ofere copilului ei tot ce e mai bun. Adică, ea dorește să-și exprime dragostea cum știe ea mai bine. E cicălitoare, enervantă. Uneori, te face să crezi: ești nebun? Nu ești nebun? Ești Hamlet, poate? Dar nu! Pentru că Hamlet spune că "noi știm ce suntem dar nu știm ce putem fi", iar ea îl contracarează prin cuvintele lui Goethe: "Dacă te accept așa cum ești, o să te fac mai rău: dar dacă te tratez drept ceea ce ești capabil să devii, te ajut să devii acea persoană".

Așadar poate eu nu știu ce pot fi, dar ea știe și nu vrea decât să-ți spună că tot ce îți dorești ține de propriile tale forțe, tot ceea ce gândești poate deveni realitate. Dar, ca să ajungi acolo, trebuie să accepți ideea că lumea nu te place, nu te dorește și sunt zile în care, orice ai face, nu e suficient de bine. Adică ea e cea care îți dă realitatea: ai făcut

90 la sută, perfect, dar eu vreau 100 la sută, sau 110 la sută! Iar acest lucru n-am reușit să-l fac. De aceea în fața ei am fost mereu o dezamăgire totală, în timp ce tot restul lumii mă vede ca pe un om de mare succes. Am fost mereu un elev, apoi un student model.

Am obținut diplome peste diplome, doctoratul "magna cum laudae", am propriul cabinet de chirurgie plastică, câștig un salariu mai mult decât decent, am apărut în toate revistele de specialitate, la televizor, mi-au trecut prin mână numeroase vedete, am umflat mai mulți sâni și buze celebre decât oricine altcineva din țară. Dar ea nu, încă nu e satisfăcută.

Începe iarăși să respire greu, se oprește din vorbit și bea o gură de apă, făcând eforturi să se liniștească. Zâmbește chinuit.

"Azi, adeseori, femeia, ca și lumea, e o școală"... Intri copil neștiutor, ieși instruit, dar îmbătrânit și adesea cinic... Femeile au trei funcții principale: să fie foarte bune în ceea ce fac, să fie conștiente de sine și să aibă acel ceva, aidoma gheișelor. Adică să stimuleze bărbatul - spiritual și intelectual - iar fizic, doar în ultimă instanță. Din păcate pentru mine, am cele mai simple gusturi din lume. "Sunt mereu satisfăcut

cu ce e mai bun". și așa cum spuneam, atitudinea mea față de femei, și implicit a lor față de mine, s-a modificat substanțial, prin instruire asiduă. Pentru că dacă, la început, le doream, dar nu îndrăzneam să mă apropii, înainte să știu cu ce am de-a face, odată ce am rezolvat această problemă, nu m-au mai interesat suficient cât să mă obolesc să mă apropii.

Totul a început în școala primară, când eram cel mai adorabil dintre copii. Fetele de a opta veneau la mine în pauze, mă pupau și-mi spuneau că sunt adorabil. Treceam din clasă în clasă, ca o albinuță care căuta mereu o nouă aromă, mai interesantă. și vedeam o fată care strălucea, dar la o privire mai atentă, era de-a dreptul banală. Mai erau și cele care își vopseau gardul, și înăuntru... ditamai leopardul. Puteai să intri și să nu mai ieși niciodată, dar pentru cei cu un instrument mare, nu era nici o problemă. Iar acesta n-a fost niciodată cazul meu... În fine. N-am avut niciodată complexul acesta, slavă Domnului! Cel mai erogen organ al unui om e, oricum, creierul, iar aici pot spune, fără falsă modestie, că mă situez undeva peste medie.

Începând din facultate, relația cea mai strânsă am avut-o cu bisturiul. Pot spune că a fost dragoste la prima vedere. Din momentul în care ne-am atins pentru prima dată, am știut că suntem făcuți pentru a fi împreună. Îl simțeam ca pe o continuare a ființei mele, o completare, o îmbunătățire.

Vorbea tăcut în numele meu și nu mă făcea niciodată de râs. Parcă îl și văd, cum se ridică, mândru, gata de atac, nemilos. Cum se apleacă apoi asupra cărnii în așteptare, pătrunzând-o ferm și totuși delicat, din ce în ce mai adânc, în timp ce lichide corporale îl inundă, îl îneacă în oceanul lor de sevă, îl însoțesc până în miezul ființei, până în zona cea mai ascunsă și mai sensibilă a spiritului cărnii. Multe femei a făcut fericite la viața lui. Dar și câțiva bărbați...

Apoi au venit cei de la televiziune. Voiau să joc într-un reality show. Au ales cea mai urâtă fată pe care au găsit-o și mi-au lăsat-o pe mână. Aveam libertate deplină, atâta timp cât reușeam s-o fac să arate bine. Nu a fost ușor. Cu greu puteai găsi o urmă de simetrie pe chipul ei, iar corpul era... ei bine, e greu de descris. Ca să vă faceți o idee, încercați să vi-l închipuiți pe Quasimodo cu o perucă roșcată. Fără nici o rușine mărturisesc că mi-au dat lacrimile când am văzut-o prima dată. Era ce așteptasem atâta timp... O pânză imaculată. În sfârșit, imaginația mea nu mai trebuia controlată, puterea mea era deplină. Mi-am suflecat mânecele și timp de un an am lucrat frenetic, ca un nebun, am tăiat, am micșorat, am umflat, înlocuit, netezit, șlefuit. Nu a fost ușor. Urâtenia e un dușman tenace, de o încrâncenare sălbatică. Îmi amintesc când am privit-o, în sfârșit, în întregime. Când am privit-o cu adevărat, vreau să spun, nu ca pe o bucată de material pe care să-mi exercit puterea. S-a întâmplat în timpul show-lui de final. Prezentatorul urlă: „și acum, priviți și suspițați. S-o primim cu căldură peeeeeeeee... Lauraaaa!” Aplauze, apoi ea, suplă, delicată, cu niște sâni fenomenali revărsându-i-se din decolteu, cu ochi delicat migdalați, nas micuț, puțin cârn, buze cărnoase, dezvelind în zâmbet o dantură perfectă. Și ce mâini, ce picioare, ce talie, ce urechi... Galatea mea... prinsese viață. Am simțit atunci lucrul de care vorbesc toți poeții. Știam cu siguranță că o cunosc de undeva, din altă parte, că o cunosc dintotdeauna, că eu sunt ea, că am nevoie de ea ca să fiu eu. Nu mai conta cine fusese înainte, persoana aceea era moartă, iar femeia nou născută era în întregime a mea, era fiica mea, iar eu Dumnezeu ei.

Pauză

Majoritatea oamenilor sunt obișnuiți să trăiască cu ceea ce li se oferă. Învață să închidă ochii la imperfecțiuni, crezând că nu au de ales și merg așa, cu ochii închiși, în direcția unde cred că se află înainte, apoi se miră când se ciocnesc de un stâlp și-și sparg capul, sau se împiedică de vreun bolovan, ori cad într-o groapă, unde rămân uneori veșnic, cu mâinile chitite frumos pe piept. Eu am preferat să văd, să îmi creez propria realitate. Eu mi-am făurit o mireasă perfectă.

Știam că trebuie s-o am. Nu, nu erau fanteziile mele obișnuite. Nu mai eram masculul ăla feroce cu o erecție cât casa care și-o punea cu profesoara de română pe catedră, cu asistenta aia blondă în vestiar, cu vecina de la 6 în lift, ghidat de Kama Sutra și dr. Reuben. Nu mai salivam ca un câine vagabont în fața unor picioare veșnic încrucișate în fața mea. Pentru că așa era, știu că e greu de crezut, în ciuda celebrității, în ciuda banilor, apropierea mea declanșa întotdeauna un foșnet de picioare brusc apropiate strâns, de fuste trase în jos, de decoltee ridicate. Așa a fost din adolescență. După un timp, am încetat pur și simplu să mă prefac că ceea ce vreau e mulțumirea aia triplă, bună de adormit copiii:

se auto-maimuțărește

împlinire spirituală, intelectuală și numai pe ultimul plan, fizică. Mi-am băgat picioarele în toți sexologii, psihologii și filosofii pulii și le-am zis verde-n față că nu vreau decât să le fut, mult mult, așa că nu trebuie să se mai obosească să vorbească, pentru că oricum nu le ascult. Doar prostituatele nu s-au supărat, singurele femei cu bun simț din lumea asta.

Pauză

Da... nu mai era așa. Nu, de data asta nu trebuia decât să iau ce mi se cuvenea. și Laura a simțit cine îi e stăpânul. Își dădea și ea seama că n-ar fi existat fără mine, că abia acum începe să se numească om. Deși în interiorul ei cred că rămăsese aceeași fată urâtă, măgulită de interesul cuiva pentru ea. știa și ea că e deja a mea. Ceea ce a urmat a fost doar o formalitate. Am fost primul ei amant.

zâmbeste încântat

A fost minunat!

pare să se răzgândească

Ba nu. Ce rost are să mai mint acum?... M-a chemat la ea. M-a așteptat goală, vulnerabilă, cu privirea umedă de emoție. Am avut iar ciudatul sentiment că ne

cunoaștem deja, că ne știm dintotdeauna. Am savurat-o ca pe o izbăvire, am sărutat-o ca pe o icoană, am pătruns-o așa cum o pătrunsese de atâtea ori bisturiul meu, ferm și totuși, delicat, și am simțit că se întâmplă în sfârșit ceea ce așteptasem în tot acest timp, de atâția ani chinuți, din zilele copilăriei mele izolate, când credeam că mor sufocat și mama stătea lângă mine și îmi spunea că totul e în mintea mea, că merit să sufăr așa dacă nu sunt suficient de puternic să mă oblig să-mi revin și mă uitam disperat la chipul ei cu ochii ușor migdalați, cu nasul mic, puțin cârn, cu buzele carnoase, dezvelind în zâmbet o dantură perfectă... S-a întâmplat brusc. Am înghețat de groază. Făceam dragoste cu un cadavru. Un cadavru cu chipul mamei, schimonosit într-o grimasă extaziată. Am crezut că nu mă mai opresc din vomat.

Dar m-am oprit. Iar ea, murdară de voma mea, încerca, culmea ridicolului, să mă consoleze, să mă mângâie, probabil că e ceva ce am mâncat. Păi da, păi sigur că da, frumoaso, nu mi-a priit să mănânc toată viața căcat, de-aia îmi vărs acum mațele la tine în pat, numai nu te mai uita așa la mine, doar eu te-am făcut, îți aduci aminte? Sau tu pe mine? Am fugit de acolo. Am avut libertatea să creez o femeie din aproape nimic și eu am refăcut-o pe mama. Eu și Oedip, cei doi motherfuckers... eroi de tragedie. M-a pufnit râsul. Uite cum pleci tu, Dexter, de la o mamă la alta, îmi spuneam pe drum. Dinspre trecut spre viitor... Tot înainte! Dar de ce te grăbești? Înainte e doar moartea.

Ea mă aștepta, trează și pe poziții. Unde am fost și cu cine, comportamentul meu e nedemn, sunt prea bun ca să mă înjosesc așa, oare femeiușca la care am fost merită să-mi stric reputația și să-mi pierd respectul de sine, puteam măcar să o anunț că întârzii, era să sune la poliție, oare nu-mi pasă deloc că e bătrână și are nevoie de mine? Câtă nerecunoștință... Cum puteam să răspund la aceste acuzații atât de pertinente? Mi-am scos bisturiul și i-am tăiat beregata. Asta a făcut-o să tacă. S-a zbatut o vreme, cu ochii holbați, cu mâinile încleștate strâns pe gâtul despicat. Dar sângele continua să curgă printre degetele ei ridate, pe covor. Îmi pare rău, n-am vrut să pătez covorul... și horcăia, horcăia într-una, ca într-o criză de astm. Apoi s-a liniștit, după un ultim spasm, corpul i s-a destins și a fost liniște deplină. Așa am avut prima noastră discuție normală.

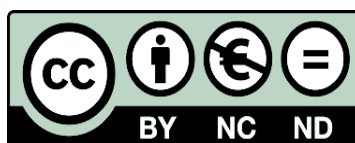
„O, mamă, dulce mamă”, ce am făcut să merit atâta iubire? Tata să fi fost de vină, cu absențele lui prelungite, chiar și atunci când era acasă? Jur că nu am văzut om mai fericit să moară. Arăta mai plin de viață mort decât viu... Un om de rând, cu un IQ mediu, nu ca noi doi, n-a putut să-ți facă față, nu-i așa, mamă?

Se pare că nu putem să scăpăm unul de altul. Ai vrut să fii singura mea femeie și ai reușit. Nu mai există nimeni altcineva. Nici nu va exista vreodată. Pentru că mintea mea nu poate concepe așa ceva. Mintea mea istețică, dar nu suficient de mult. Ce mai poveste de dragoste între noi, totuși. Nici n-ar fi visat Shakespeare la așa ceva. Cum ne-am mai omorât noi unul pe altul. Ăsta da, teatrul al cruzimii. Măcar ura e un dușman sincer, te atacă fățiș. Dar cum să te ferești de prea multă iubire? N-ai cum.

Nu poți decât să aștepți să te sufoce încet. E chinuitor, dar măcar durează mult.

Cam asta a fost. Acum, voi dați verdictul. Deși, la drept vorbind, nu prea aveți dreptul s-o faceți. Țsta a fost războiul nostru. Nimeni n-a câștigat, aș zice că e remiză. Nimeni n-a murit. Nimeni n-a rămas viu. Dacă mă condamnați pe mine o condamnați și pe ea, pentru că nu mai știu cât din mine sunt eu și cât ea. Da, oameni buni, vă vorbește un strigoi. Aha, uitate cum vă dați seama ce era cu fiorii ăia reci care vă tot trec de când am început să vorbesc. Asta e, decideți cui dați câștig de cauză: legii sau bunului simț? În cel mai rău caz, n-a fost decât autoapărare...

I rest my case.

Această operă este pusă la dispoziție sub licența
Creative Commons Atribuire - Necomercial - Fără Derivate 4.0
www.dramaturgiacotidianului.ro